

Χαιρετισμός

ΓΙΑΝΝΗ ΤΟΥΡΑΤΣΟΓΛΟΥ

Ἐφόρου τῶν Ἀρχαιοτήτων

ὡς εκπροσώπου τῆς Διευθύνσεως Προϊστορικῶν
καὶ Κλασικῶν Ἀρχαιοτήτων τοῦ ΥΠ.ΠΟ.

Τὸ παιδί μὲ τὰ μελαμβαφῆ μάτια ποὺ εἶδε τὸ φῶς τοῦ κόσμου στὴν πρώτη συνάντηση τῶν Ἰωαννίνων πρὶν ἑξὶ χρόνια, ἔφηβος πιά στὴν πόλη τοῦ Κασσάνδρου ἐγκαταλείπει τὰ διστακτικά του βήματα καὶ μὲ τὴν πείρα ποὺ ἀπέκτησε στὴ «λαμπροτάτην πατρίδα, τὴν καλὴν Ρόδον» τοῦ 1989, ἐπιχειρεῖ σήμερα μὲ τροχήλατα ἄλματα τὸν ἄθλο ποὺ τοῦ ἐγγυᾶται ἡ ἐπιτυχία. Οἱ ἐπτά ἀνακoinώσεις τῆς Ἡπείρου, ἔγιναν ἑκοσι δύο στὰ Δωδεκάνησα καὶ μὲ γεωμετρικὴ θὰ ἴλεγε κανεὶς γιὰ τὰ μέτρα τοῦ ἐγχειρήματος πρόοδο, ἔφτασαν αἰσίως τὶς σαράντα ὀκτώ. Τόσες τοῦλάχιστον καταγράφονται στὸ ἔντυπο πρόγραμμα ποὺ διανεμήθηκε.

Ἑλληνες καὶ ἑλληνιστές, ἐπίγονοι μιᾶς κοινῆς παράδοσης, στὴ γενέτειρα ἀκριβῶς τοῦ Ἑλληνισμοῦ, τὴ Μακεδονία, θὰ ἀκολουθήσουμε καὶ πάλι τὰ ὄραματα τοῦ Μακεδόνα τῆς Πέλλας καὶ θὰ φτάσουμε στὰ πέρατα τοῦ κόσμου τοῦ τορευτοῦ πηλοῦ τῆς μάθησης καὶ τῆς τέχνης. Συμποσιαστὲς καὶ συνδαιτημόνες στὸ τραπέζι τῆς κεραμικῆς θὰ γευτοῦμε τὸν οἶνο τῶν ἀμοιβαίων ἀναζητήσεων σὲ πολυποικίλτες ἐμπνεύσεις ἀλλὰ καὶ σὲ ἀπλοϊκὲς δημιουργίες τόσων ἀνόνυμων ἐραστῶν τοῦ χῶματος καὶ τῆς φωτιάς. Ταξιδεύοντας μὲ τὴν πυξίδα τῆς γνώσης θὰ προσπαθήσουμε, γι' ἀκόμη μιὰ φορά, νὰ συγκολλήσουμε τὰ ὄστρακα στὸ ἐργαστήριο τοῦ χρόνου. Νὰ βροῦμε τὴ χαμένη συνέχεια.

Ἡ ὁμόθυμη ἀποδοχὴ τοῦ θεσμοῦ, ἡ παρουσία ὄλων σας —ὄλων μας— στὴ συνάντηση αὐτὴ δὲν ἀποτελεῖ μοναχὰ μιὰν ἀπόδειξη γιὰ τὴ σωστὴ ἐπιλογή. Δὲ δικαιῶνε ἀπλῶς πρωτοβουλίες καὶ ἀποφάσεις τοῦ πρόσφατου παρελθόντος, αἰτήματα τοῦ ἀπώτερου. Προσφέρει ἐκείνη τὴν ἀλάθευτη πεποίθηση ὅτι μέσα ἀπὸ τὶς σελίδες τῶν ἀνακoinώσεων, τὶς ὑποσημειώσεις τῶν προσωπικῶν ἐπαφῶν, τὶς προσθῆκες τῶν παρεμβάσεων καὶ τῶν συζητήσεων, στοιχειοθετεῖται ἤδη τὸ κείμενο γιὰ μιὰ διαφορετικὴ θεώρηση τῆς ἱστορίας τῆς Ἑλληνιστικῆς Κεραμικῆς. Αὐτῆς ποὺ ἔχει ὀνόματα πολλὰ καὶ ὑπόσταση μία.

Κύριε Πρύτανη

Κύριοι Καθηγητὲς

Κύριοι Φοιτητὲς

Ἀγαπητοὶ σύντεχνοι

Στὸ σεπτὸ αὐτὸ ναὸ τῶν Μουσῶν, στὴν πόλη ἀκριβῶς ποὺ πρὶν λίγα χρόνια γιόρτασε τὰ 2300 χρόνια ἀπὸ τὴν Ἑλληνιστικὴ τῆς γέννηση, ἐξουσιοδοτήθηκε νὰ

μεταφέρω τοὺς χαιρετισμοὺς τῆς Κεντρικῆς Ἀρχαιολογικῆς Ὑπηρεσίας τοῦ Ὑπουργείου Πολιτισμοῦ τῆς χώρας αὐτῆς, γιὰ εὐδόωση καὶ ἐπιτυχία. Γιὰ συνέχιση τῶν προσπαθειῶν καὶ πίστη στὸ σκοπὸ.

Ὡστόσο, ὡς παληὸς τρόφιμος τοῦ χώρου ποὺ μᾶς φιλοξενεῖ καὶ δέκτης - μέτοχος τόσων συγκινήσεων ἄλλων ἐποχῶν καὶ ἄλλων αἰθουσῶν διδασκαλίας — ἴσως καὶ ἄλλων, «ἀνερμηνεύτων τῶ πέλας», συναισθημάτων— θὰ ἤθελα τὴ στιγμή αὐτὴ νὰ μποροῦσα νὰ ἔστρεφα τὸ βλέμμα στὰ πρῶτα καθίσματα καὶ νὰ χαιρετίσω κάποιον ποὺ δὲν εἶναι πιά ἀνάμεσά μας. Ἐκεῖνον στὸν ὁποῖο ὄλοι μας —λίγο πολὺ— ὀφείλουμε ἓνα μεγάλο μέρος ἀπὸ τὸ «εὐ ζῆν». Τὸ ἐλληνιστικὸ μας «εὐ ζῆν» προπάντων.

Γεώργιε Μπακαλάκη, ἀγαθὲ χαῖρε.